

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקעט

ערב שבת קודש פ' ויקרא, ד' ניסן ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הת' חיים יהושע והכלה מרת מושקא שיחיו מוניץ לרגל נישואיהם בשעתומ"צ, ביום ג', ראש חודש ניסן, ה' תהא שנת עת גאולתנו ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות" ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק וזוגתו מרת דבורה שיחיו מוניץ הרבנית מרת ח' דבורה תח' לויטנסקי

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק שיח' גורביץ

לרגל יום ההולדת שלו, ביום וא"ו ניסן

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

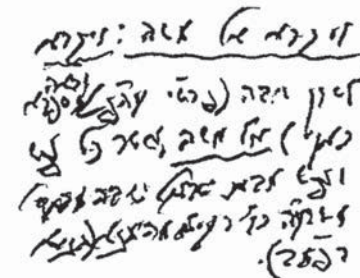
ולע"נ פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ יוסף ב"ר אר' ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפ"ר והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

"ויקרא" לשון חיבה, "אל משה" שבכל נפש ונפש

בקשר עם פ' השבוע פ' ויקרא, הבאנו בזה ב' צילומים נדירים: (א) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מראי-מקומות למכתב כללי מתאריך ער"ח ניסן ה'תשמ"ה (נדפס בהתוועדות תשמ"ה ח"ג ע' 1574) (ב) צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"מ (נדפסה ב"שיחות קודש" תשמ"ח ח"ב ע' 542)

פענוח הכתי"ק:

ויקרא אל משה: ויקרא לשון חיבה (פרש"י עה"פ. וראה ספרא כאן) אל משה, אשר כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה כו' רעיא מהימנא (תניא רפמ"ב).

פענוח הכתי"ק שבעמוד הבא:

אמרתי שיקשו הקלאץ קשיא - ודוקא זו השמיטו!

כהנ"ל [כאן הקיף כ"ק אד"ש את התיבות: כהלשון: אל"ף זעירא. לא "זעיר" לשון זכר אלא "זעירא" לשון נקבה] **בא לבאר עוד ענין. הראי' היא כפשוטה שבכל מדרז"ל שע"פ זה [ושהם בלה"ק בס' המסורה - מפורש אל"ף קטנה - רובם הובאו בתוס' כאן]. ולכאורה עפ"ז כדחז"ל כאן שבל' תרגום צ"ל דפליגי ע"ז (כיון דלא כתיב זעירא) וע"ז התירוץ [כאן סימן כ"ק אד"ש שוב לתיבות שהקיף לעיל]. ועפ"ז יתורץ דבבעה"ט עה"פ הביא ביחד: זעירא, גדולה. וראה בס' דקדוק ל' ארמי דא' סופית היא סימן ל' נקבה. וראה אונקלוס וירושלמי ס"פ תצא כה יג יד. ולחפש בס' גרסאות התרגומים.**

הוזכר בהתוועדות ר' זירא (ובירוש' - זעירא) וגם מזה לא הקשו!

על-ידי פעולת העם שמכריזים "יחי המלך"

צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך" ● כמודגש גם בהכתרת המלך - שהעם מכריזים "יחי המלך" ● גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך" ● הענין ד"אין מלך בלא עם" (תוכן הכרזת העם "יחי המלך") הוא בהדגשה יתירה אצל מלך המשיח ● קטעים מתוך שיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח - מוגה*

כאמור, שהדם שבלב עצמו נמצא בתמידות בכל האברים, "התפשטות והילוך החיות מהלב אל כל האברים. . . כהלכתו תמידי כסדרו. . . (ש)כל האברים מקושרים יחד ומקבלים חיותם. . . מהלב".

ויתרה מזה:

הקירוב שבין המלך להעם הוא לא רק ביחס להמשכת החיות דכל העם, שמקבלים חיותם מהמלך, אלא גם לאידך גיסא - שמציאותו של המלך תלוי' בהעם "אין מלך בלא עם"⁵, כלומר, אע"פ שנקראים "עם, מלשון עוממות. . . רחוקים ממעלת המלך",

א. ביחס שבין העם לנשיא ומלך - ב' ציונות:

מחד גיסא - תנועה של רוממות והבדלה, "משכמו ומעלה גבוה מכל העם"¹, "עם" דייקא, "מלשון עוממות, שהם דברים נפרדים וזרים ורחוקים ממעלת המלך"². וכמודגש בענין היראה והביטול - "שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך"³.

ולאידך גיסא - תכלית הקירוב, כאמור, שהמלך הוא "לב כל קהל ישראל", והרי אין לך קירוב גדול יותר מקירוב הלב⁴ לאברי הגוף,

(1) שמואל א ט, ב. נתבאר באוה"ת וירא כך ד תסדס, ב. שה"ש כרך ב ע' תיד-תטו. ועוד.

(2) שעהיוה"א פ"ז (פא, ב).

(3) שופטים יז, טו. סנהדרין כב, א (במשנה).

(4) יותר מהמוח, ראש החיות, וגם הנהגתו אברי הגוף היא בדרך של ציווי ופקודה כו' (היפך תנועת

הקירוב).

(5) שעהיוה"א שם. וראה בחיי וישב לח, ל. שם ר"פ בלק. כד הקמח ע' ר"ה (ב). ספר החיים פ' גאולה פ"ב. עמה"מ שער שעשועי המלך רפ"א.

(* הערת המו"ל: צילומים מעלי ההגהה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחה זו נדפסו לראשונה ב"יחי המלך" ליונות: א ע' 1, שכט ע' 16, שנו ע' 33, תה ע' 14, תס ע' 8-3, תרטז ע' 15.

להעיר, כי ע"פ צילום ההגהה שנדפס בגיליון א' (ונתפרסם בזמנו בכמה מקומות) נראה שהמובא בסה"ש תשמ"ח ח"א סוף ע' 350 "צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"פ פעולת העם" - הוא טעות, וצ"ל (גם) ע"י פעולת העם", וכן עשינו בפנים.

הרי, ביחד עם זה (ואדרבה – בגלל זה⁶) פועלים הם את המלכות – המלך.

וכמודגש גם בהכתרת המלך – שהעם מכריזים "יחי המלך" (כפי שמצינו גם במלכות⁷ בית דוד⁸), שבזה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך⁹.

ב. [.] נוסף על האמור לעיל ע"ד ההוספה בענין החיים (מידי שנה בשנה, ועאכו"כ בשנה זו שסימנה "חיים") לכל אנשי הדור ע"י נשיא הדור – הרי, גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך".

ובאותיות פשוטות:

לאחרי שישנה השלימות ד"חיים" שנה לנשיאותו (פעולתו ועבודתו) דנשיא דורנו – צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו – שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר – כ"ק מו"ח אדמור"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!

וזהו גם מה שמרעישים בעקבתא דמשיחא ע"ד הצורך להכריז "עד מתי", שע"ז מקרבים ומזרזים את הגאולה¹⁰ – די"ל, שנוסף על הדגשת הצפי, הבקשה והדרישה על הגאולה [שיבוא משיח צדקנו בפועל ממש, באופן דמראה באצבעו ואומר זה¹¹, הנה המלך

(6) "כי אילו אפילו היו לו בנים רבים מאד, לא שייך שם מלוכה עליהם, וכן אפילו על שרים לבדם, רק ברוב עם דוקא הדרת מלך" (שעה"ה"א שם).

(7) ראה מ"א א, לד-לט – בנוגע לשלמה.

(8) ועד"ז בדוד (שם לא) – אבל לא בנוגע לענין ההכתרה.

(9) ובזה גופא – יצלח מלכא .. כי התפלה על החיים וההצלחה" (רד"ק עה"פ שם, לד).

(10) ראה שיחת אחש"פ תרצ"ט (הועתקה בחוברת "כרם חב"ד" – ניסן תשמ"ז ע' 65). וראה שיחת ז' מרחשון תשמ"ז. לקו"ש וישב תשמ"ז בסופו. ובכ"מ.

(11) ע"ד מאחז"ל - שמור"ד ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

המשיח, בשר ודם, כפס"ד הרמב"ם¹² "יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויקבץ נדחי ישראל", יש בהכרזה זו גם התוכן דענין ההכתרה – "יחי המלך", שע"ז פועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

ג. ויש להוסיף שאצל מלך המשיח מודגשת יותר שייכותו לכאו"א מישראל (נוסף לכך שכל מלך הוא "לב כל קהל ישראל") – שלכן, בכחו וביכלתו דכאו"א מישראל לפעול הענין ד"יחי המלך":

על הפסוק¹³ "דרך כוכב מיעקב" מצינו ב' דרשות בחז"ל: (א) "כוכב" קאי על כאו"א מישראל¹⁴, (ב) "כוכב" קאי על מלך המשיח¹⁵.

ונתבאר במק"א¹⁶ שאין סתירה בדבר¹⁷ (ואדרבה, ב' המאמרים מסייעים זה לזה) – ע"פ הידוע¹⁸ שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, היא בחי' היחידה שבנפש כאו"א, שהיא ניצוץ מהיחידה הכללית, נשמתו של משיח צדקנו¹⁹.

ונמצא, שבנוגע למלך המשיח מודגש ביותר הקשר והשייכות לכל ישראל – שעצם נשמתם, בחי' היחידה²⁰, היא ניצוץ מנשמתו

(12) הל' מלכים ספי"א.

(13) בלק כד, יז.

(14) ירושלמי מעשר שני פ"ד ה"ו.

(15) ירושלמי תענית פ"ה ה"ה. רמב"ן עה"פ. ועוד.

(16) לקו"ש ח"ב ע' 599. שם ע' 692 בהערה. ובכ"מ.

(17) ובפרט ע"פ הידוע שכל הפירושים בפסוק אחד שייכים ז"ז (ראה לקו"ש ח"ג ע' 782. ובכ"מ).

(18) מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

(19) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' א'דעו.

סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרנ"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.

(20) להעיר, שמקום משכן בחי' היחידה הוא בלב

(ראה המשך תער"ב ח"א ע' נט), די"ל דוגמתו בכללות

ישראל, יחידה הכללית דמשיח – מלך המשיח, "לב כל

קהל ישראל".

ועשו דבר מאוד גדול – לקחו את ראש העיר של חברון וזרקו אותו אל הערבים! ברוסי' נהגו לומר על עונש כזה ש"זרקו את זאב המים [=דג טורף] לים".... – זה העונש שהענישו אותו. וכך הוא היה בחברון וקיבל "כסא גדול" והסית נגד היהודים, אלא שהיה צריך להתאפק מעט ולא לפרסם דעתו בגלוי...

והראו "תוקף" יותר גדול בכך שהובילו והעמידו אותו במקום בו הוא חפשי לומר כל מה שהוא רוצה, וכל זה הוא אומר בתור ראש העיר חברון, עיר האבות!

הרי הוא מסית ומדיח, ומגיע לו על כך עונש – מדוע מניחים לו לצאת, הרי ביכלתו להזיק לבטחון ארץ ישראל יותר מהאופן שישב בחברון תחת משמר!

אך עכ"ז פחדו "מה יאמרו הבריות", לא פחדו בגלל היהודים – ביהודים לא מתחשבים כלל, אלא פחדו שיפסידו את המעמד שתופסים באותו מקום שמקבלים משם כסף או נשק.

אך כשיראו שדורכים על הראש ויורים בצעירים, וסלמה הוא לא הראשון, כבר היו לפני-כן כמה וכמה פעמים שהכריחו להעלים שחטפו את פלוני בן פלוני, ושהכו את פלוני בן פלוני, ועד-כדי-כך שזה גרם למיתה רחמנא-ליצלן, וה'חכמה' שלהם היא שמשתיקים זאת כדי לא למתוח ולגרות את העייפות של היהודים שאז ה'ילדים' – אלה שאינם פוליטיקאים – ההולכים בדרך ישרה ואומרים דבר-אמת, אומרים מה שחושבים – עלולים להפריע ולהסתובב בין הרגליים. מסתכלים עליהם כעל בטלנים, ילדים קטנים, והלוואי שלא יפריעו להנהגות שצריכים לבצע.

והשתיקו זאת מכיון שנבהלו – כאמור, לא מפני היהודים – עם היהודים לא צריכים להתעסק ולהתחשב, שהרי לכל היותר יבואו כמה 'ילדים' ויעשו רעש – יניחו להם להרעיש ולאחר-מכן יפרדו. אמנם בתחילה לא תהיה ברירה ויניחו להם לתפוס שטח, אך לאחר כמה שבועות – או שיימאס להם, או שיצו עליהם להסתלק וכיוצא-בזה.

אלא מפחדים שישמעו בווינגטון שאין להם תוקף, עד-כדי-כך – שיורים ביהודי צעיר; והרגו יהודים, רחמנא-ליצלן, באמצע הלילה במקום פתוח שגרים שם שישים או שבעים דיירים, ובכל-זאת ירו והשליכו רימוני-יד עד שנפלו קרבנות.

וזה מתפרסם בחו"ל לפני שזה מתפרסם בארץ ישראל, כיון שבארץ ישראל מנסים לעשות מזה סוד או לפחות לדחות את הפירסום בכמה שעות, ורק כשזה פורסם כבר בחו"ל – לא נשארה כל ברירה וחייבים לפרסם. וכך כולם ראו לאיזה דיוטא תחתונה הם הגיעו ("וואָס פאַר אַ שמאַטעס ר"ל מ'איז!") – מניחים לדרוך על הראש ולהרוג יהודים באמצע עיר האבות – ולא מגיבים מאומה!

אפילו אם היה להם התוקף לפעול כנדרש – עדיין לא היו נחשכים כל הקרבנות והדם שנשפך, רחמנא-ליצלן, מאז תחילת חתימת "החוזה האומלל" של 'קעמפ-דיוויד', שמאז התרבו המחבלים וקרבות המחבלים, כידוע ומפורסם (למרות שהצנזורה בארץ הקודש אינה מניחה לפרסם זאת – יודעים זאת בחו"ל, וכך סוף-סוף גם בארץ-הקודש יודעים מכך).

ואותם אלה שמכריעים את הכף יודעים מזה, ובכ"ז ממשיכים באותה שיטה, שהיכן שרק נמצא גוי – לכל-לראש מכריזים "ואנחנו כורעים ומשתחוים!"

(תרגום חפשי משיחת ל"ג בעומר ה'תש"מ - בלתי מוגה)

כאמור, כל הויכוח הוא רק אם לא רצו מלכתחילה למצוא את הרוצח, היות ופחדו מכך שוודאי ימצאוהו, כיון שיודעים את כל הדרכים למצאו – כמו שמצאו את כל מי שרצו למצוא – ע"י המרגלים הנמצאים במחנות הערבים ובעריהם, כידוע ומפורסם. אינני מגלה כאן סודות, כיון שכולם יודעים מזה.

הזהו השלום שתמורתו רוצים לוותר הכל?!

ישנה דעה נוספת, לפי יודעים מי הרוצח וכבר מצאו אותו, אך אם יפרסמו זאת יהיו מוכרחים לעשות משהו, וזה עלול להפריע לפלוני בן פלוני והוא עלול להרגיז את השני והוא ירגיז עליהם רביעי, עד שזה יגיע לאדם הגדול... ולכן החליטו להמנע מלדבר על זה, וממילא ישכחו מכל העניין ויהיה שקט ודממה, וכפי שהם קוראים לזה – "שלום על ישראל"!

אך האם זהו השלום שתמורתו רוצים לוותר הכל?!

שלא כדעת הטועים שכאשר ידרשו הערבים את ירושלים עיה"ק יפסיקו את מסירת השטחים, רחמנא-ליצלן – מנוי וגמור עמם להחזיר את ירושלים, ורק ממתנינים לזמן המתאים שכל הרוחות והטרדות ירגעו, ואז יכינו נוסח עבור זה וזה, יחד עם כך וכך דיפלומטים ועם עוד כמה פוליטיקאים, בכדי שאף אחד לא יתלונן על כך שנותנים את ירושלים העתיקה והאמיתית לצד שכנגד, כיון שייגישו זאת בכזה 'מגש' – שידברו אודות דברים אחרים וכן ידברו סחור סחור בלא להדגיש את הנקודה האמיתית: **שמוסרים את ירושלים עיר הקודש – ירושלים העתיקה!!**

כאמור כמ"פ, אין מדובר כאן אודות קדושת ירושלים שדורשת מסירות-נפש מיוחדת, אלא על "תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם". והאומרים שמותר למסור שעל אחד בגולן וביהודה ושומרון וכיוצא-בזה – הם יודעים שבזה פוסקים דין גם על הר-הביית, על ירושלים העתיקה, על ירושלים החדשה, על בני-ברק, על כפר-חב"ד, על קריית-צאנז ועל כל חלק בארץ ישראל – שעל כל אלה חל הדין שכשרוצים למוסרו או שעל ממנו אזי זה גורם ש"תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם".

אך משכנעים אותם שיפרסמו את הדין הזה רק אודות יהודה ושומרון, ויפרסמו שאין הוא קשור להלכות שבת, ללא כל טעם והסברה על כך שאומרים בדיוק ההיפך מהנאמר בשולחן-ערוך, ולא מניחים להוסיף את אותו סעיף. אך כל הטעמים הנ"ל חלים בכל התוקף גם על בני-ברק, על כפר-חב"ד, על חדרה, על נצרת, על ירושלים העתיקה ועל ירושלים החדשה וכן על כל ארץ ישראל כולה, היה-לא-תהיה!

ששת הנרצחים ב"בית-הדסה" - תוצאה מדהשתקת רצח סלמה הי"ד

היות והשתיקו את המאורע של רצח סלמה הי"ד, ושכנעו את עצמם שעי"ז יהיה שקט, ולאחר-מכן הושיבו דיפלומט גדול שאמר שעי"ז יהי' (לא רק שקט, אלא גם) "שלום על ישראל", וזוהי הדרך לשלום אמיתי, ר"ל – זה היה, על-פי טבע, הפתח למה שאירע בחברון בשבת-קודש [רצח ששה יהודים ליד "בית-הדסה"] בשנה השביעית בעיר האבות!

וכבר עברו שלושים ושש שעות ועדיין לא שומעים על מעשה בפועל – רק עושים ואסיפה אחת, ואסיפה שני'...

של משיח, ולכן, גם הענין ד"אין מלך בלא עם" (תוכן הכרזת העם "יחי המלך") הוא בהדגשה יתירה אצל מלך המשיח – "דרך כוכב מיעקב", כוכב דכללות ישראל, הקשור עם גילוי "דרך כוכב מיעקב" אצל כאו"א מישראל, התגלות בחי' היחידה שלו.

ד. [.] והמעשה הוא העיקר²¹:

יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתינו"²² – כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא – **בזריזות הכי גדולה**, הקשורה עם **שמחה וחיות** [.] שעי"ז פועלים כביכול ה"אחישה"²³ דהזריזות אצל **הקב"ה**²⁴ – "אלקיכם כהן הוא"²⁵, ו"כהנים זריזין הם"²⁶ – לגאול את בני' **בזריזות הכי גדולה**, תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין"²⁷.

זאת ועוד:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פסק²⁸ – **בשעתו אז** – שכבר נסתיימה העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים". ומכיון שכבר עברו עשרות שנים (יותר מל"ח שנה) שבהם מצחצחים את הכפתורים – הרי בודאי שבימינו אלו נסתיימה גם העבודה דצחצוח הכפתורים.

ולהעיר, שאין לצחצח את הכפתורים יתר על המדה²⁹ – כפי שרואים במוחש שצחצוח

(21) אבות פ"א מ"ז.

(22) ראה תניא רפ"ז.

(23) ישעי' ס, כב. סנהדרין צח, א.

(24) ואדרבא – "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל", "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות" (תהלים קמז, יט. שמו"ר פ"ל, ט), היינו, שהזריזות דהקב"ה צ"ל לפני **קודם** זריזותן של ישראל.

(25) סנהדרין לט, סע"א.

(26) שבת כ, א.

(27) מכלתא ופרש"י בא יב, מא.

(28) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(29) להעיר, שגם בחנוכת המזבח בחודש ניסן

יתר מחסר מן הכפתור ומקלקל יפיו! ומכיון שכן, הרי בודאי ובודאי שעכשיו צריכה להיות ומוכרחת כביכול **הזריזות של הקב"ה** להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.

ותיכף ומיד – מקיימים הציווי "זאת"³⁰ תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה גו' ובער עלי' הכהן עצים בבוקר בבוקר³¹, בביהמ"ק השלישי, אשר, להיותו "מקדש אדני- כוננו ידיך"³², "בנינא דקב"ה"³³, ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים"³⁴, יכול (ובמילא צריך) לירד ולהתגלות למטה אפילו בלילה³⁴, **בלילה זה ממש!**

ובאופן ש"תחזינה עינינו" – עיני בשר בגוף של בשר, נשמות בגופים, כולל גם (קיום ההבטחה ברורה) "ונתתי³⁵ לכם לב בשר"³⁶, לב חדש ורוח חדשה³⁵.

מודגש הענין ש"לא פחתו ולא הותירו" (במדב"ר פי"ד, ד), "לא ריבה ולא מיעט" (פרש"י ס"פ נשא).

(30) פרשתנו ו, ב.

(31) להעיר מפ"י אוה"ח עה"פ: "ובדרך רמז תרמוז כל הפרשה על גלות האחרון שאנו בו לנחמנו מעצבון נפשנו כי כל איש ישראל מאנה הנחם נפשו בראות אורך הגלות . . . וביאר עד מתי יהיו ישראל בגדר ב' דברים אלו (על מוקדה על המזבח) – כל הלילה, שהיא זמן הגלות הנמשל ללילה . . . עד הבוקר שהוא זמן שיריק עלינו כבודו ואתא בוקר, והזמן הוא אחר עבור ת"ק לאלף השישי . . . ואומרו בבוקר בבוקר . . . כי זמן הגאולה ה' ראוי להיות בבוקר ראשון של שנת הת"ק לאלף החמישי, ולסיבת העון מתעכב עד בוקר הב' כו", עיי"ש בארוכה.

(32) בשלח טו, יז ובפרש"י.

(33) זח"א רכא, א. זח"א כח, א.

(34) פרש"י ותוס' סוכה מא, א. ועוד.

(35) יחזקאל לו, כו.

(36) לאחרי ש"הסירתי את לב האבן מבשרכם" (שם) – די"ל, שההסרה כו' נעשתה כבר ע"י מעשינו ועבודתינו במשך הנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר (החל מ'ב' ניסן), ע"ד האמור בנוגע לצחצוח הכפתורים כו'.

אם היו מבקשים באמת ודופקים על השולחן...

קטע מיוחד ומרטיט שנאמר לפני כ"ח שנה בהתוועדות ש"פ ויקרא, ג' ניסן ה'תשמ"ב

והנה, בעמדנו בחודש ניסן – יה"ר שיקויים בקרוב ממש היעוד "בניסן עתידין להגאל"¹. ובפרט לאחר שבני עברו כבר ריבוי סוגי נסיונות במשך כל שנות הגלות, היינו, לא רק ד' סוגים כלליים שבגלות, החל מגלות בבל, הנקראת "רישא דדהבא"², אלא בכל א' מד' הגלויות עברו בני ריבוי סוגים של נסיונות, ובמיוחד – בגלות זה האחרון.

ובפרט ע"פ המבואר בשערי תשובה לאדמו"ר האמצעי³ שלאחרי כל הגזירות ושמדות כו' לא יהיו עוד ענינים כאלו, כמבואר שם בארוכה – והרי ענין זה נאמר בזמנו של אדמו"ר האמצעי!⁴

והנה, למרות כל הנ"ל – הרי כבר עבר ר"ח ניסן (ה"ראש" דכל החודש), "ואנחנו לא נושענו"⁴!

ויתירה מזו: כבר עבר גם יום ב' ניסן, יום ההילולא דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, שביום זה נפעל עילוי בכללות עבודתו במשך כל ימי חייו, וכן הוא בכל שנה ושנה – ע"ד המבואר בדרושי חסידות אודות גודל העילוי דל"ג בעומר, יום ההילולא דרשב"י, בכל שנה ושנה שבה נאמר המאמר ע"י רבותינו נשיאינו [וכידוע המסופר אודות אופן הנהגתו של אדמו"ר האמצעי בל"ג בעומר – שהיו רואים אצלו מופתים גלויים בנוגע לזרעא חייא וקיימא] – ולמרות גודל העילוי דיום ההילולא דב' ניסן, עבר כבר יום זה "ואנחנו לא נושענו"!

וכבר נמצאים אנו ביום השבת, ג' ניסן, שבו עולים הענינים דר"ח ניסן וב' ניסן ואעפ"כ "אנחנו לא נושענו"!

והעיקר – שאין פוצה פה ומצפצף!!

אם בני ישראל היו מבקשים ודופקים על השולחן ותובעים שמישיח צדקנו יבוא תיכף ומיד, "נאו" – היו פועלים כבר ביאת משיח צדקנו "נאו", ואפילו ביום השבת, וכאשר יבוא משיח צדקנו – יתרץ כבר את הקושיא בנוגע לענין

(3) ספ"ה.

(1) ר"ה יא, רע"א. שמו"ד שם.

(4) ל' הכתוב – ירמ' ח, כ.

(2) דינאל ב, לח. וראה שמו"ר פל"ה, ה.

"המוסד" יכול אבל לא רוצה

כרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

דבר נורא אירע בעיר חברון: ירו על בחור הי"ד – שלא היה לו נשק – באמצע העיר! דבר זה מראה עם מי מדברים, ועם מי מתעסקים. נוסף ע"ז שכבר קודם הי' בדיבור, שראש העיר וראשי שאר העיירות אמרו בגלוי מה שרצו ומה שהוא מדבר עם כל תושבי העיר – כעת זה הגיע למעשה בפועל, ענין של פיקוח-נפש של יהודי שהוא "עולם מלא".

ודאי ש"יד הוי" היתה בזה (לא חס-ושלום בזה שהוא נהרג, שזה נגרם מהלעומת-זה שהיא "כגרזן ביד החוצב", אלא "יד הוי" היתה) שסוף-כל-סוף מגיעים לראות את האמת שהיא "ברורה כשמש" ואף כל אומות-העולם מבחינים בה, אך ישנם אנשים ספורים שלאבוננו "יצרם אנסם", והם לא נבהלו אפילו ממאורע זה, ולא מצאו עד היום הזה בגלוי מי ביצע את המעשה.

ועוד טוענים, הי'-לא-תהי', שהגיע ה"שלום", וצריך לוותר רק עוד קצת, וכל הערבים – ובפרט אלו היושבים בעיר חברון העקובה מדם – יהיו אוהבי ישראל ויש לנו אותם בכיס', והם רק מחכים שיבואו אליהם עם חיוך!...

מפורסם בעולם כולו שהבלשים הכי מובחרים, שיודעים לחפש ולמצוא דברים שצריכים להגיע אליהם בתחבולות ובערמומיות, כדי למצוא משהו בצד שכנגד וכו' – הם אלה הקשורים ל'מוסד', הנקראים 'ש.ב.' בארץ ישראל, ובזה גופא – "המוסד" עצמו בפרט.

והנה, עברו כבר כמה שבועות ועדיין לא שומעים שמצאו את מי שירה באותו בחור-ישיבה!! והביאור היחיד בזה, הוא: **שלא רוצים** למצוא אותו, מכיון שאז יהיו מוכרחים לעשות לו משהו, וחוששים מ"מה יאמרו הגויים" – מה יאמר אותו גוי, ובמילא הגוי'שקייט – ה"א-ל זר אשר בקרבך" – מונע בעדם מלמצוא אותו.

אך לעיני כל העמים אין הם מתביישים בכך שירו ביהודי, באמצע העיר ולא במדבר, ובעיר שיש בה אנשי-קשר ומשתפי-פעולה מבין הערבים, שהם יודעים את כל הידיעות המתרחשות לפנים מן הפרגוד, הפרגוד שלהם, ובכל-זאת אומרים ומכריזים שלא יודעים, לא מוצאים ולא עושים מאומה נגד מי שירה על הנרצח שלמה הקדוש [יהושע סלמה] הי"ד!

עד-כדי-כך התדרדרו – שלמחרת המאורע ירד מסדר-היום בעיתונים, והפסיקו לדבר על החובה למצוא את מי שידי שפכו את הדם הזה ואת אלה שסייעו לו, שזוהי דרישת הבטחון, ושאותה ידיעה תגרור את המעשה המתאים, להבטיח – "למען ישמעו וייראו", ומתווכחים רק מה בדיוק יודעים ומה מעלימים.

ישנם כאלה האומרים שיודעים מי הרוצח ומי המסייעים, שזה הרי דבר המתקבל בשכל, כידוע, שכאשר חיפשו את "יוסל'ה" [שוכמאכר] – לא התחשבו בעולם, ולמרות שזה עלה הון כסף, הסיחו את דעתם מבטחון שלשה מליני יהודים בארץ-הקודש, והעיקר היה לשלוח מרגלים בכל העולם כולו כדי למצוא את "יוסל'ה" הידוע. ואילו כעת, כשמדובר אודות שפיקות-דמים בעיר האבות – כבר עברו שבועות, ו"אין פוצה פה ומצפצף" היכן נמצא מי שעשה זאת!...

הברירה היחידה - לעשות

[. .] ההוראה בנוגע לפועל: כל א' יודע שהיתה ויש לו שייכות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והעיקר – שנשיא דורנו העמיד את עצמו במצב שתהי' לו שייכות עמו, ולכן, שייכות זו נצחית היא (בין אם הוא רוצה ובין אם אינו רוצה), ומשום זה מוכרח הוא להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה וכו' וכו'.

וכאמור – מכיון שיש לו שייכות עם נשיא דורנו, הרי זה **מכריח** אותנו להתנהג כן, ואין לו ברירה להתנהג באופן אחר.

וכאשר טוען שיש לו בחירה כו', ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע לציווי הקב"ה יש לו בחירה, והידיעה שלמעלה אינה מכרחת את הבחירה כו', הרי עאכו"כ שכן הוא בנוגע לציווי של נשיא דורנו – אומרת החסידות: "לאו דוקא!" – הידיעה והציווי דלמעלה אינו מכריח את הבחירה, מכיון ש"ליבא לפומא לא גליא"¹, היינו, שענין זה לא נתגלה ונמשך בעולם הדיבור כו', משא"כ בנוגע לציווי דנשיא דורנו – נמשך ונתגלה הדבר בדיבור, ויתרה מזו: במעשה בפועל, ועד **שמסר נפשו** על ענין זה, ולכן, הרי זה **מכריח** את הבחירה! – אין לו ברירה אחרת, הוא **מוכרח** למלא את הוראותיו של נשיא דורנו!

ומה שטוען שיעשה זאת לאחר זמן – הנה למעלה ישנו אמנם הענין דמאריך אף כו', אבל כאשר מדובר אודות ציווי והוראה של נשיא דורנו – הרי הוא בעצמו הכריז והדגיש שהכוונה היא שיעסקו בזה "**עכשיו**", ואמר שהכוונה היא **אליו**, ואמר שהכוונה היא שיהי' "**טאפארו-דא-פלאחוי**" (הגרזן על העץ, מעשה בפועל)! ולכן, אין אפשרות לדחות זאת לאחר זמן!

הברירה היחידה שיש לו היא להלחם נגד נשיא דורנו ח"ו, שבזה לוחם הוא נגד המציאות **שלו**, מה שמוכרח להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו!

ומכיון שיודע שאין לו ברירה אלא למלא את הוראותיו של נשיא דורנו, וסוכ"ס יהי' **מוכרח** להתנהג כן – הרי מוטב שיעשה זאת מלכתחילה תיכף ומיד, ובאופן דחסי ורחמים (מכיון שלא יהי' צורך להכריחו כו'). וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר² שאמר בהתחלת נשיאותו – שרצונו שהנהגה תהי' בחסד וברחמים כו'. וכמו כן ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר³ "א' חסיד איז א' קלוגער" (החסיד הוא פיקח), ולכן, בידעו שסוכ"ס לא תהי' לו ברירה, ויהי' מוכרח להתנהג כן – הרי הוא מתנהג כן מלכתחילה, ובמילא הרי זה בחסד וברחמים כו'.

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

(1) זו"ח בראשית ח, א. וראה ג"כ זח"א רנג, א. (2) ראה "היום יום" כ"ף מ"ח. ובכ"מ. סנהדרין צט, א ובפרש י". (3) סה"ש השי"ת ע' 9-48. תש"ב ע' 6. 117.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

התחומי⁵, והקושיא בנוגע להכנת "סעודה שלישית" וסעודת "מלוה מלכה"!

זאת אומרת: לא זו בלבד שכאשר רואה שהילדים שרים "ווי וואָנט משיח נאָו", הרי הוא מצטרף לשירה שלהם – אלא הכוונה שהוא ירצה ויבקש **באמת** שמשיה צדקנו יבוא "נאו"!

(פני כ"ק אדמו"ר שליט"א הרצינו מאד, ולאחרי שהפסיק לרגע, הפטיר בחיך:)

ונסיים כפי שה"מגידים" רגילים לסיים: "ובא לציון גואל ונאמר אמון", "יהי רצון מלפניך שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך".

(משיחת ש"פ ויקרא, ג' ניסן ה'תשמ"ב - בלתי מוגה*)

הדגשתם (המו"ל).

(5) עירובין מג, ב.

(* קטעים מהשיחה הוגדלו על-ידינו לצורך

איך מתכוננים לקבל פני משיח

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למעשה בפועל:

הרי כל יהודי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא¹. על יהודי לדעת, שלא מספיק להחליט בעצמו ש"אחכה לו", היינו, שמקוה ורוצה להתעורר מחר בבוקר משנתו ולראות שמשח נמצא כאן ("משיח איז דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מגיע עדיין לענין של מעשה בפועל, ו"המעשה הוא העיקר"².

ובנוגע למעשה בפועל:

יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלימה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח"¹, עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי בשעת הליכתו לישון היום בלילה עליו להרדם באופן כזה, שכאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמשח (לא רק "עומד אחר כתלנו"³, אלא) עומד אצלו בחדר – ימצא אותו המשיח במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו!

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא צריך להעשות ע"י "מעשינו ועבודתינו"⁴.

ב. אך היצר-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: מאחר ובין כך אינך שייך לעמוד במעמד

(1) עיקר הי"ב מהי"ג עיקרים. (2) אבות פ"א מי"ז. (3) ל' הכתוב – שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. (4) תניא רפ"ז.

ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו – לכל-הפחות אל תבלבל את שנתך! אל תחשוב על עניינים המבהילים ויהי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש צלול ("א קלארע קאפ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – בראש צלול – "עליכם שלום!"

לשם מה אתה צריך להבהיל את עצמך שהיות ומשיח בא, צריכים "להתלבש" כמו שצריך, כלומר, שהלבושים – מחשבה דיבור ועאכו"כ מעשה – צריכים להיות באופן המתאים ליהודי שמשיח נותן לו "שלום עליכם" – הרי בין כך אינך שייך למעמד ומצב זה!...

ג. אומרים ליהודי ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחך"⁵, ומזה מובן שבכחו של כל יהודי להגיע למעמד ומצב זה.

ומוסיפים ואומרים לו, שבתור הקדמה לקבלת פני משיח צדקנו יהי' הענין ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁶ – כפי שרש"י מספר⁷ לילד קטן הלומד חומש, שהקב"ה בעצמו בא ולוקח כל יהודי בידו; אבל הקב"ה רוצה שהיהודי יילך איתו אח"כ (ללא צורך למשוך ולגרור אותו).

ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו"⁸, וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה תעשה"⁹!

ובפרט שלכל יהודי יש "חלק אלוקה ממעל ממש"¹⁰ – ועליו רק להסיר את האבק שנתקבץ ע"י ה"לב כסיל לשמאלו"¹¹, ואזי יתחיל ה"חלק אלוקה ממעל ממש" שלו להרעיש ("שטורעמען") ולעבוד, עד שיתאחד עם הקב"ה שאוסף ביחד כל יהודי "לאחד אחד".

וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שמתחיל להתכונן לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – אזי כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב הי' ברגע שלפני זה, כיון ש"בשעתא חדא וברגעא חדא"¹² נפעל אצלו הענין ד"האר פניך ונושעה"¹³, וכפי שהמפרשים מבארים¹⁴ שזהו באופן ד"תשועת עולמים"¹⁵.

(משיחת אור ל"ג ניסן ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

5) במדב"ר פי"ב, ג.	11) קהלת י, ב. וראה תניא רפ"ט.
6) ישעי' כז, יב.	12) ראה זח"א קכט, סע"א.
7) עה"פ נצבים ל, ג.	13) תהלים פ, כ – המזמור שהתחילו לאומרו ב"א ניסן ש. ז. (תשמ"א).
8) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.	14) ספורנו עה"פ תהלים פ, כ.
9) קהלת ח, ד.	15) ל' הכתוב – ישעי' מה, יז.
10) תניא רפ"ב.	

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוזו נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הוכחה שאנו סמוכים לגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן ד"עקבות משיחך", ובמעמד ומצב דתכלית הירידה – "אשר חרפו עקבות משיחך", ועד שהמחרף עצמו הולך ומכריז שהוא מחרף וכו' – אין להתפעל מזה, ואדרבה: מזה גופא שרואים מעמד ומצב זה, מוכח שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן הגאולה.

וכידוע שיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע בענין זה – בהתאם למארז"ל "אם ראית דור אחר דור מחרף, צפה לרגליו של משיח, ומאי טעמא, אשר חרפו עקבות משיחך, ומה כתיב בתרי', ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה, ח"י אדר ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

משיח הבטיח "היום"

וזהו גם המענה לאלו ש"תואנה הם מבקשים" ושואלים: כיצד יתכן שמשח צדקנו יבוא היום – הרי "לא אתא אליהו מאתמול" וכו' וכו'?! – הנה על זה ישנו פס"ד ברור בגמרא מסכת "סנהדרין" (שענינם של ה"סנהדרין" – לפסוק דינים, ויהודי שלומד "סנהדרין" כדבעי, נעשה הוא "א" סנהדרין איד"!) שמשח צדקנו הבטיח שהוא בא "היום" – כפשוטו, "היום" אם בקולו תשמעו! ולכן, אין נפק"מ כלל היכן נמצא אליהו וכו' – העיקר הוא שישנו הענין ד"בקולו תשמעו", ואז מובטח שמשח צדקנו בא "היום" ממש!

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

סיימו כבר לבטל את "אשר חרפו עקבות משיחך"

ובאם הדברים אמורים ביחס לכללות עניני עבודתו של יהודי שאסור לו לנוח, עאכו"כ – בנוגע להענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – שיהודי לא יכול לנוח עד שיביא את משיח צדקנו, ולכן הוא רץ לעשות כל התלוי בו – במעשינו ועבודתינו – לסיים כבר את השיריים, שיריים האחרונים דעבודתו, כדי להביא כבר את משיח צדקנו,

ובפרט שכבר סיימו את מעשינו ועבודתנו – מתשע פרות הראשונות, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד" לבטל את אלו ש"חרפו אויביך ה'" ו"חרפו עקבות משיחך",

והרי מאז כבר "כלו כל הקיצין" [והגם שהדבר תלוי בתשובה, הרי כבר העיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמ"פ, וכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים], ואוחזים כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)